

kázání odpovídalo zákonu, v tomto řízení vůbec již nemohla býti uvedena na přetřes, když původní rozhodnutí, nebyvši st-lkou bráno v odpor, vešlo vůči ní v moc práva, takže právní stav jím vytvořený mohl a musil tvořiti podklad pro rozhodování i v tomto sporu. Má-li snad stížnost zato, že původní přidělení stěžujícího si města ke gremiu v Plzni pro jeho nezákonnost vůbec nemůže jeviti žádné účinky, je na omylu, neboť podle stálé judikatury nss může i nezákonné rozhodnutí, nebyvši včas bráno v odpor, vejíti v moc práva a nabýti způsobilosti, aby na něm bylo dále budováno. V tomto sporu pak není již místa, aby se nss námitkami stížnosti zabýval a původní přidělení co do jeho zákonitosti přezkoumával. — — —

Č. 13.035.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: I. Jestliže cizí státní příslušník, jehož opověď živnosti nebyla vzata na vědomí proto, že nepředložil formální povolení zem. úřadu podle § 8 odst. 2 živn. řádu, namítá v odvolání z výměru, kterým ona opověď nebyla vzata na vědomí, že není povinen předložiti takové formální povolení se zřetelem na obchodní smlouvu se státem, jehož je příslušníkem, musí se odvolací úřad s touto námitkou vypořádati. — II. Při opovědi živnosti není třeba předložiti listinný doklad, na jehož základě by úřad mohl zjistiti, zda v okamžiku, kdy rozhoduje o opovědi, není přijetí opovědi v cestě překážka podle § 5 živn. řádu.

(Nález z 29. října 1937 č. 7186/35-3.)

V ě c: Ignác S. v Praze (adv. Dr. Antonín Kusý z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 4. prosince 1935 o opovědi živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Magistrát hlav. města Prahy výměrem z 16. srpna 1935 nevzal na vědomí opověď st-lovu z 2. září 1932, že bude v Praze provozovati obchod s technickým a kinotechnickým zbožím, s odůvodněním, že nepředložil jako cizí státní příslušník formální povolení zem. úřadu k nastoupení opověděného obchodu.

Odvolání, jež st-l z výměru toho podal, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl jednak z důvodu uvedeného v napadeném výměru, jednak i proto, že st-l nepředložil postačující doklad o své zachovalosti, kdyžtž vysvědčení jím předložené je datováno již dnem 14. října 1932.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval soud takto:

Nař. rozhodnutí, třebas se ve své první části neodvolává na žádné zákonné ustanovení, je zřejmě opřeno o předpis § 8 odst. 2 živn. řádu, podle něhož cizinci potřebují k nastoupení a provozování živnosti formálního dovolení od politického úřadu zemského jedině tenkrát, jestliže by nemohli prokázati reciprocitu se strany státu, k němuž náležejí.

St-l namítal již ve svém instančním odvolání a namítá i ve stížnosti k tomuto soudu podané, že ono zvláštní povolení na něm nemělo býti požadováno proto, že stát rakouský, jehož je st-l příslušníkem, se k re-

ciprocitě, t. j. ke stejnému nakládání s československými státními příslušníky jako s občany vlastními při nastupování živností, zavázal již v mezinárodní obchodní smlouvě, uzavřené s Československem a uveřejněné v československé Sbírce zákonů a nařízení pod č. 14/1923. Smysl této námitky je v podstatě ten, že otázku, zda Rakousko nakládá s československými státními občany při nastupování živností stejným způsobem jako s občany vlastními, poněvadž jde o ryzí otázku skutkovou, byla by povinna osvědčiti jen tenkrát, kdyby nešlo o skutečnost notoricky známou, takovouto notorietu však spatřuje v onom prohlášení, jež dal stát Rakouský v cit. obchodní smlouvě.

Nelze upříti, že obrana tato byla právně relevantní. Šlo jistě o osvědčení otázky skutkové, a proto ve smyslu §§ 48 a 65 správ. řádu nebyl by st-l býval povinen zachování reciprocit osvědčovati, musila-li tato skutečnost býti v tuzemsku notoricky známa. Že by takováto notorieta mohla býti založena na uveřejnění příslušného dokladu ve Sbírce zákonů a nařízení, o tom jistě nelze pochybovati. Mohlo tedy v daném případě jen jíti o to, zda obsah zde uveřejněné smlouvy, na něž se st-l na místo osvědčení o zachování reciprocit odvolal, je skutečně způsobilý tuto tvrzenou skutečnost dokázati, resp. osvědčiti.

Za tohoto stavu však byl žal úřad povinen tímto tvrzením st-lova odvolání se podrobně zabývati a k vyvrácení jeho nestačilo, jestliže poukázal na důvody první stolice, jež na tuto námitku odvolání žádné odpovědi nedávaly. Tato neúplnost odůvodnění však zakládá podstatnou vadu ve smyslu § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

V příčině druhé části odvolání je nař. rozhodnutí zřejmě založeno na právním názoru, že opovídatel svobodné živnosti je povinen předložit úřadu listinný důkaz, na jehož podkladě by úřad v okamžiku, kdy o podané opovědi rozhoduje, mohl zjistiti, zda přijetí opovědi nestojí v cestě překážka nedostatku zachovalosti opovídatelovy, a že pro nesplnění této formální náležitosti může úřad přijetí opovědi odepříti. Názor ten je mylný. Ani v § 12 živn. řádu, který zde v první řadě přichází v úvahu, aniž kde jinde v zákoně nelze nalézti ustanovení, jež by opovídateli svobodné živnosti takovouto formální povinnost ukládalo, naopak z ustanovení § 13 živn. řádu ve spojení s jeho § 5 je zřejmo, že je věcí živnostenského úřadu, aby si vylučovací důvody zjistil z moci úřední. Po této stránce je tedy nař. rozhodnutí založeno na mylném právním názoru.

Č. 13.036.

Řízení správní. — Řízení před nss: Vyhláška státního úřadu policejního, kterou se na základě čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. zakazuje umísťovati peněžní automaty na veřejných místech, nepůsobí jako rozhodnutí neb opatření proti majitelům hostinských živností v obvodu onoho policejního úřadu, jimž nebyla doručena.

(Nález z 30. října 1937 č. 5845/35-4.)